

KU 16.5.2003

Kaksi huomattavaa sosialidemokraattista yhteiskunnallista toimihenkilöä makaa poliittisesti rähmällään vieraan vallan edessä.

Toinen on ex-presidenttimme **Martti Ahtisaari** (sd), joka on transatlanttisti eli USA:n mannekiini. Hän polkee miinoja Suomen Nato-jäsenyyden tiellä.

Toinen on eduskunnan puhemies **Paavo Lipponen** (sd), joka möi meidät Bushille Irakin öljysodassa. Nyt hän myy meitä sotaliittoon EU:n kautta. Hän tekee sitä taitavasti, ikään kuin ei tekisikään. Jopa **Tony Halmeen**, tuon kesyn nallekarhun/nallekarjun, hän on tehnyt poliittiseksi pehmolelukseen.

Lipposen ikonisoitua asemaa Suomen politiikassa kuvaa se, että on alettu keskustella siitä, tarvitaanko rangaistuksia Bushin edessä tapahtuneen lippostelun paljastamisen johdosta. **Jäätt eenmäki** ei kuitenkaan ole kertonut mitään, mikä olisi kiusallista vieraille vallalle. Suhteet toisiin valtioihin eivät ole vahingoittuneet. Lippostelu onkin ollut kiusallista ennen muuta omalle kansallemme. Miksi on nosteltu metakkaa asian väärästä puolesta?

Kun Lipponen puoluetovereineen katsoo kärsineensä vääryyttä, sen hyvittänee vain komissaarin paikka **Liikasen** seuraajana Brysseliin.

Muistan, miten Lipponen käytti **Kekkosen** syntymän 100-vuotisjuhlaseminaarissa puheenvuoron, jossa hän lonksutteli presidentti-vainaa valtakunnanoikeuden ovia. Puhetta ei muuten enää löydy valtioneuvoston kanslian kotisivulta(www.vn.fi/vnk/suomi/ukk/ukk3f.htm)!

Lehtisitaattien perusteella voidaan sanoa kuin Lipponen Kekkosesta: ”En väitä, että valtakunnanoikeuden oven pitäisi käydä, mutta presidentti Kekkosen toiminta itävalta-asioissa kalpenee pääministeri Lipposen ulkopoliittisen omavaltaisuuden rinnalla.”

Tuoretta lippostelua on eduskunnan puhemiehen federalistinen vaatimus viedä Suomi EU:n liittovaltioon ja sen sisään rakennettavaan sotaliittoon.

EU:n perustuslakiluonnokseen ehdotetaan julistusta, jolla jotkut jäsenmaat vahvistavat keskinäisen sitoumuksensa WEU:n (ja Naton) perussopimuksen 5. artiklaan eli *kollektiivisen puolustuksen klausuuliin*

. Mainitulla lisäpöytäkirjalla jaettavat WEU:n turvatakuut lunastetaan USA:n ja Naton resursseilla. Jos liittoudutaan sotilaallisesti EU:ssa, ajaudutaan myös Natoon.

Siis jos Suomi allekirjoittaa mainitun julistuksen, Suomesta tulee liittoutunut maa. Sillä taas, ettei allekirjoiteta, muuttuu se Suomen EU-politiikan suunta, jonka mukaan Suomi pyrkii EU:n sisäpiiriin ja hyväksyy siihen päästäkseen EU:n liittovaltioitumisen. Hyvä, että muuttuu.

Jäätteenmäen hallituksen ensireaktio perustuslain liitteeksi suunniteltuun julistukseen oli epämääräinen: ”Suomi ei voi hyväksyä EU:hun suljettuja puolustusytimiä” ja ”kaikille avoin puolustusliitto on nieltävissä tietyin ehdoin”.

Ei ole ehdotettu suljettua ”puolustusydintä”! Ei ole ehdotettu sitä, mitä hallitus vastustaa. Perustuslain lisäpöytäkirja on kaikille jäsenmaille avoin.

Suljettua puolustusydintä vastustamalla Suomen hallitus tavoittelee torjuntavoittoa jostain sellaisesta, jota ei tarvitse torjua. Sitä taas ei torjuta, mitä pitäisi torjua. Pääministerin ilmoitus eduskunnassa keskiviikkona ei selvittänyt hallituksen kantaa asiaan.

Suomen ei pidä osallistua EU:n puolustus- ja hyökkäysliittoon, joka syntyy mainitulla perustuslaillisella julistuksella. *Liittoutumattomuus* on meille turvallista, ja sen ainoa uhka on uusi EU.

EU:n ulkoasioiden politiikka säilytetään neuvoston - eli jäsenmaiden – toimivallassa. EU:n ulkoministeriksi tulee Saksan vihreä ulkoministeri **Josef Fischer**. Lipposta ja muita liittovaltiolaisia närästää se, että ulkopolitiikkaa johtamaan on ehdotettu Eurooppa-neuvoston pysyvä *puheenjohtaja*, jonka valitsisivat valtionpäämiehet keskuudestaan tai entisistä kollegoistaan (ja jota joillakin kielillä kutsutaan presidentiksi). Eliittimme tuhlaa turhaan ruutia tällaisen puheenjohtajan viran vastustamiseen uskotellen samalla suomalaisille, että olisi ehdotettu ”oikean” EU-presidentin valintaa.

Ruudit pitäisi säästää Naton torjuntaan irtisanoutumalla sellaisesta *sotasosialidemokratiasta*, jossa hyökätään puolustuksen varjolla. Jos hyökätään, meidän poikien ei pidä olla mukana.